

WPO.310.2.2012

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Świnoujście, na podstawie art. 14c i art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t. i. Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.), w związku z wnioskiem o wydanie o interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego,

u z n a j e z a n i e p r a w i d ł o w e

stanowisko podatnika, że wartość transformatorów umiejscowionych w stacji transformatorowej, w Świnoujściu przy ul. nie powinna podwyższać podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji transformatorowej.

U z a s a d n i e n i e

z siedzibą w 05.03.2012 r. złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 1 lit. b, art. 3 pkt 3 i art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. Spółka przedstawiła następujący stan faktyczny w sprawie: jest właścicielem sieci i instalacji elektroenergetycznej położonej w Świnoujściu przy ul. elementem instalacji jest stacja transformatorowa, w której znajdują się dwa transformatory. Spółka opłacając podatek od nieruchomości za ww. budowle, do podstawy opodatkowania zalicza również wartość owych transformatorów. Pytanie dotyczy, czy postępowanie takie jest prawidłowe, tzn., czy do wartości budowli należy zaliczać także wartość transformatorów.

Zdaniem podatnika transformator nie stanowi całości techniczno – użytkowej z funkcjonującymi obok budowlami; nie jest też urządzeniem budowlanym. Strona powołała się przy tym na wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 20 kwietnia 2010 r. (Sygn. akt II FSK 2112/08), z dnia 7 października 2009 r. (Sygn. akt II FSK 635/08), z dnia 16 grudnia 2009 r. (Sygn. akt II FSK 1184/08), z dnia 5 stycznia 2010 r. (Sygn. akt II FSK 1101/08).

Po rozpatrzeniu wniosku Prezydent Miasta Świnoujście zważył, co następuje.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, budowlę definiuje się jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Obiektem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego jest budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowla stanowiąca całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury (art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane). Stosownie do art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane ilekroć w ustawie mowa jest o budowni, należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Podstawę opodatkowania dla budowli stanowi wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego (art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych). Odmienne zasady obowiązują przy budowlach będących w leasingu oraz przy budowlach, od których nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, jednak z wniosku podatnika nie wynika, aby takie sytuacje występowały w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze treść przytoczonych przepisów należy stwierdzić, że transformatory, owszem, nie są samodzielnymi budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w związku z art. 3 pkt 3 i 9 ustawy Prawo budowlane. Są jednak urządzeniami stanowiącymi element sieci elektroenergetycznej, czyli sieci technicznej, o której mowa w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego i służą prowadzeniu działalności gospodarczej. Sieci techniczne, w tym sieci służące do przesyłania energii elektrycznej, stanowią budowle. W skład tak rozumianej budowli jako całości użytkowo – technicznej wraz z instalacjami i urządzeniami wchodzi również urządzenia zapewniające stabilizację i przesyłanie energii elektrycznej w postaci stacji transformatorowej. Transformator zamontowany w stacji transformatorowej jest nieodzownym elementem sieci elektrycznej (sieci technicznej) zapewniającym prawidłowe jej funkcjonowanie i dlatego wraz z innymi funkcjonalnie powiązanymi ze sobą urządzeniami podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Odlączenie transformatora od sieci spowoduje niemożność dostarczenia energii elektrycznej o właściwym natężeniu dla budynków, czyli uniemożliwi Spółce świadczenia usług w tym zakresie, a stacja transformatorowa stanie się bezużyteczna.

Zgodnie z powołanym wyżej art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podstawę opodatkowania budowli stanowi jej wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. Podatnik powinien zatem nadal wliczać wartość transformatorów do wartości sieci elektroenergetycznej.

Końcowo stwierdzić należy, że przedstawione powyżej stanowisko jest kontynuacją jednolitej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, co do opodatkowania sieci technicznych (por. wyroki z dnia 2 lutego 2010 r., np. II FSK 1024/08, wyrok z dnia 3 kwietnia 2007 r., sygn. akt II FSK 777/06). Natomiast, wskazane przez podatnika orzecznictwo rozstrzyga o tym, czy transformator samodzielnie jest budowlą oraz, czy stanowi część budowli wiatraka do wytwarzania energii elektrycznej. W ww. orzeczeniach NSA nie zajmuje się kwalifikacją transformatora jako elementu sieci elektroenergetycznej, ponieważ spór w ww. sprawach nie dotyczył tego wątku. W wyroku z dnia 20 kwietnia 2010 r. (sygn. akt: II FSK 2112/08), NSA stwierdza, że „W sprawie niniejszej przedstawiony Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu do oceny i rozstrzygnięcia spór prawny nie dotyczy obiektu budowlanego jako całości techniczno – użytkowej funkcjonujących obok siebie w funkcjonalnym związku budowli, które to pojęcie, i znaczenie określającego go sformułowania prawnego, zostały dostatecznie wyjaśnione przytoczonym poglądem doktryny prawa budowlanego, który Sąd orzekający w składzie niniejszym w pełni podziela” oraz „przedmiotem oceny prawnej przedstawionej do analizy i kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego jest transformator jako urządzenie elektroenergetyczne umożliwiające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej, nie zaś stacja energetyczna.”

Pouczenie

Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, w terminie 30 dni po upływie terminu określonego poniżej, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Świnoujście. Skargę, o której mowa wyżej, można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Świnoujście – w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu niniejszej interpretacji – do usunięcia naruszenia prawa.

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 14i § 3 Ordynacji podatkowej).

Otrzymują:
1/ Adresat,
2/ a/a.

PREZYDENT MIASTA

mgr inż. Janusz Zimnicki

WPO
06.03.12

SUR
15.03.12

572/2012
06.03.2012
KSIĘGOWNIA

ln. 2.03.2012 r.

05.03.2012
1959/12

Prezydent Miasta Świnoujścia
ul. Wojska Polskiego 1/5
72-600 Świnoujście

WNIOSEK O INTERPRETACJĘ PODATKOWĄ

Na podstawie art. 14j. ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j.Dz.U. z 2005 r., Nr. 8, poz. 60 z późn.zm.), zwracam się z wnioskiem o interpretację indywidualną art. 2 ust. 1 pkt.3 i art. 1a ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr. 121, poz. 844 z późn. zm.) w zw. z art. 3 pkt. 1 lit.b, art.3 pkt. 3 i art.3 pkt. 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr.243 poz.1623 z późn. zm.).

jest właścicielem sieci oraz instalacji elektroenergetycznych położonych w Świnoujściu, przy ulicy
Tam też znajduje się nasza stacja transformatorowa, w której umiejscowiony jest transformator. Zdaniem bezpodstawne jest przyjęcie, że transformatory są budowlą lub urządzeniem budowlanym w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych w tym sensie, że ich wartość powinna podwyższać podstawę opodatkowania.

W art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.p.o.l.) definiuje się budowlę jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa

WP 2.04.10
URZĄD MIASTA ŚWINOUJŚCIE
WYDZIAŁ PODATKOWY I OPŁAT LOKALNYCH
2012-03-05
KOSZ ZAPŁATKÓW

budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem.

Natomiast na podstawie art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego: obiektem budowlanym jest: budowla stanowiąca całość techniczno - użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Należy uznać, że sformułowanie „całość techniczno - użytkowa wraz...” nie dotyczy związku budowli z instalacjami i urządzeniami, bo taki związek wynika z samej definicji tych instalacji i urządzeń. Natomiast ze względu na to, że budowle mają charakter zdecydowanie bardziej zróżnicowany niż budynki i często funkcjonują obok siebie w funkcjonalnym związku, konieczne jest traktowanie jako jednego obiektu budowlanego takich budowli, które stanowią całość techniczno - użytkową¹. Z pewnością jednak definicja obiektu budowlanego jako „całości techniczno-użytkowej” funkcjonujących obok siebie w funkcjonalnym związku budowli nie dotyczy przedmiotowego przypadku.

Na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego, przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości stanowi budowla, rozumiana jako obiekt budowlany będący budowlą wraz ze związanymi z nią instalacjami i urządzeniami. Urządzenia budowlane, obejmujące również instalacje, zdefiniowane zostały w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego; z istoty ich określenia i ustawowego pojęcia wynika zapewnienie użytkowania obiektu, z którym są związane, zgodne z jego przeznaczeniem, czego wymaga również prawo podatkowe w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

Na podstawie art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, do którego odwołują się pojęciowo zarówno art. 3 pkt 1 lit. b tego prawa, jak i art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., ilekroć w ustawie jest mowa o budowli, należy rozumieć przez to między innymi: "części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń)". Zgodnie z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, ilekroć w ustawie mowa jest o urządzeniach budowlanych - należy przez to rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

¹ Prawo budowlane. Komentarz; praca zbiorowa pod red. Z. Niewiadomskiego; Wydawnictwo C. H. BECK, Warszawa 2007, s 40 - 41

Definicja legalna urządzeń budowlanych przedstawiona w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego posiada charakter otwartego katalogu przykładowych obiektów określonego rodzaju, takich jak przyłącza, urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, przejazdy, ogrodzenia, place postojowe, place pod śmietniki. Transformator jest nie tylko niepodobny ale zupełnie odmienny - w zakresie rodzaju, konstrukcji i przeznaczenia - w stosunku do przedmiotów przykładowego wymienienia art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego.

W związku z powyższym podkreślić należy, że, zgodnie z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Z zasady demokratycznego państwa prawa, wyprowadzanej z art. 2 Konstytucji, wynika, że każda regulacja prawna ingerująca w prawa i wolności obywatelskie musi spełniać wymóg dostatecznej określoności, zgodnie z którą wszystkie przedmioty unormowania art. 217 Konstytucji, w tym przedmiot opodatkowania, powinny być uregulowane w akcie rangi ustawowej w sposób precyzyjny, przejrzysty i jasny. Dopiero realizacja tych standardów stanowi precyzyjne wyznaczenie zakresu ingerencji państwa w prawa i obowiązki podmiotów prawa.

Tymczasem transformator jest tak różny od przedmiotów, przykładowo wprowadzie, ale i dosłownie, wymienionych w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, że zaliczenie go do urządzeń budowlanych, o których mowa w niedefiniującym tego pojęcia i konkludentnie odwołującym się w tym zakresie do definicji prawa budowlanego art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., w świetle zasady ustawowej określoności przedmiotu opodatkowania należy uznać za całkowicie nieuprawnione. W relacji do przywoływanej zasady podkreślić też trzeba, że transformator, stanowiący w istocie rzeczy urządzenie elektroenergetyczne umożliwiające funkcjonowanie stacji elektroenergetycznej, nie jest w jakikolwiek sposób podobny do przykładów budowli przedstawionych w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, takich jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolnostojące maszty antenowe, wolnostojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolnostojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz

fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się całość użytkową.

Podsumowując, zdaniem transformatory nie stanowią urządzeń budowlanych, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr, 121 poz. 844 ze zm.) w związku z art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr, 156 poz. 1118) i nie są też budowlami wchodzącymi w skład budowli jako całości techniczno - użytkowej w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 wymienionej ustawy podatkowej w związku z art. 3 pkt 1 lit. b powołanej ustawy Prawo budowlane, a co za tym idzie nie powinny stanowić przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości w związku z czym ich wartość nie powinna podwyższać podstawy opodatkowania.

Za powyższą interpretacją przemawia jednolita linia orzecznicza stanowiąca podstawę treści niniejszego wniosku (wyroki: NSA z dnia 20 kwietnia 2010 r. II FSK 2112/08, NSA z dnia 7 października 2009 r. II FSK 635/08, NSA z dnia 16 grudnia 2009 r. II FSK 1184/08, NSA z dnia 5 stycznia 2010 r. II FSK 1101/08).

Z poważaniem